

1. _____ ורד

2. המוקד להגנת הפרט

ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור ואח'

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים

טל: 6283555, פקס: 6276317

העותרים

נ ג ד

1. מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

2. מפקד כוחות צה"ל באזח"ע

על ידי פרקליטות המדינה

משרד המשפטים, ירושלים

המשיבים

תגובה מקדמית מטעם המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מתכבדים המשיבים להגיש תגובה מקדמית מטעמם לעתירה, כדלקמן:

1. עניינה של העתירה בבקשת העותר, אשר הוחזק במעצר מנהלי ושוחרר באזח"ע - מקום מגוריו הרשום במרשם האוכלוסין של האזור, כי יינתן לו לשוב לגנין, שם התגורר עד למעצרו בידי כוחות צה"ל.

2. כבר בפתח הדברים יטענו המשיבים כי התנגדותם למעברו של העותר לגנין נובעת ממידע מודיעיני הקיים בעניינו ממנו עולה כי העותר עסק בפעילות טרור צבאית. המשיבים יטענו כי התרת מעברו של העותר לגנין, עלולה לסכן את ביטחון האזור, את ביטחון המדינה ואת שלום הציבור. אכן, גם בעזה קיים סיכון מן העותר, אולם בהתחשב ביכולת המוגבלת מאד של חזירת מפגעים מעזה לישראל, כפי שהוכח בשנים האחרונות, הסיכון הנשקף מהיותו של העותר בעזה קטן באופן משמעותי מזה הנשקף מן העותר בהיותו באיו"ש.

3. עתה יבקשו המשיבים לפרט בדבר העובדות הצריכות לעניין, בדבר התשתית המשפטית ובדבר הטעמים המצדיקים את דחייתה של העתירה.

עיקרי העובדות הצריכות לעניין:

4. העותר מסי' 1 (להלן העותר) הינו פלסטיני תושב אזור חבל עזה, יליד שנת 1985.
5. בשנת 1994 הותרה כניסת העותר ומשפחתו שהיו תושבי לבנון, מלבנון לאזור חבל עזה, נוכח היות אבי העותר נושא משרה במנגנון ביטחון פלסטיני. לפי הנטען בעתירה העתיקה משפחת העותר (ובכלל זה גם העותר) את מקום מגוריה, לגיון בשנת 1996.
6. יודגש, כי במהלך השנים שחלפו מאז שנת 1996, לא ביקש העותר (ואף בני משפחתו לא עשו כן) מהמשיבים להתיר את שהייתו באיז"ש או להתיר את יציאתו מאז"ש, ולפיכך העתקת מגוריו אז והמשך שהייתו באיז"ש נעשו בלא היתר. כן צוין, כי אף בתיעוד הפלסטיני שמחזיק העותר רשום הוא כתושב אז"ש.
7. לאחר שהצטבר בידי גורמי הביטחון מידע מודיעיני המלמד כי העותר עסק בפעילות טרור צבאית נעצר העותר ביום 1.6.04, ולאחר שנבחן עניינו הוחלט על מעצרו המנהלי.
8. ביום 21.2.05 שוחרר העותר ממעצרו במסגרת מחווה מדינית במסגרתה שוחררה ישראל 500 אסירים ועצירים פלסטיניים. ממעצרו שוחרר העותר למקום מגוריו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני – אזור חבל עזה.

התשתית המשפטית:

9. עתה יבקשו המשיבים לפרט בדבר התשתית המשפטית העומדת בבסיס עמדתם לפיה דין העתירה להידחות.
10. עם כניסת צה"ל לאזור יהודה ושומרון ולאזור חבל עזה, הוכרוו שטחים אלו כשטחים סגורים, אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם טעונות היתר מאת מפקד כוחות צה"ל באזור, וזאת על פי צו בדבר סגירת האיזור (אזור חבל עזה) (מס' 144), התשכ"ח – 1968, וצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34), תשכ"ז – 1967.
11. לפיכך, איזור חבל עזה וכך גם אזור יהודה ושומרון, בהתאם לתחיקת הביטחון השוררת, הם שטחים סגורים אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם אסורות אלא בהיתר פרטני של מפקד כוחות צה"ל באזור או מי שהוסמד על ידו. ר' סעיף 90 לצו בדבר הוראות בטחון (יהודה ושומרון) (מס' 378), תש"ל – 1970 ומקביצו באיזור חבל עזה. הוראות אלו מלמדות כי לכל חייל, שוטר או רשות מוסמכת באזור שנתמנתה לכך, קיימת סמכות להוציא תושב אז"ש השוהה באיז"ש שלא בהיתר אל מחוץ לגבולות האזור.

12. קביעת האזורים כשטח סגור וממילא גם השיקולים בדבר יציאה מן האזור יסודם, בין היתר, בשיקולי בטחון, היינו חשש לקיום סיכון בטחוני העלול להיגרם כתוצאה ממתן אפשרות של כניסה חופשית לאזור ויציאה חופשית ממנו, העלולים להיות מנוצלים לקיום קשרים עם ארגונים עוינים למטרות שונות (אימונים צבאיים, גיוס, העברת מידע, פקודות, משימות, אמלי"ח וכיו"ב) ולביצוע פעילות טרור.
13. במסגרת הפעלת שיקול הדעת של המפקד הצבאי בכל הנוגע להתרת כניסה לאזור ויציאה ממנו הוא מצווה לשקול את מידת הסיכון הביטחוני הכרוך בהיענות לבקשה, כולה או מקצתה, וזאת על מנת למנוע מן המבקשים ניצול לדעה של חופש התנועה מהאזורים אל מחוץ להם ובחזרה. כן מצווה הוא לשקול את אינטרס העל החינוכי של שמירת ביטחון האזור מחד גיסא, ורצונו של תושב האזור לצאת את האזור לצורך זה או אחר מאידך גיסא.
14. ביום 28.9.95 נחתם בווינגטון בין מדינת ישראל לבין אש"ף הסכם הביניים הישראלי - פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (להלן - הסכם הביניים). הסכם הביניים קובע, בין השאר, הוראות בדבר העברת סמכויות מסוימות כמפורט שם מן המפקד הצבאי אל הרשות הפלסטינית. שיקולי הביטחון תופסים מקום נכבד בכל ההסכמים המדיניים עם הרשות הפלסטינית ושזורים כחוט השני בנוסחי ההסכמים האמורים. ההסכמים כולם כפופים לעקרון שיש למדינת ישראל אחריות ביטחונית כוללת למעטפת של האזור ולמעברים. לישראל מסורה האחריות מפני איומי חוץ וכן האחריות הכוללת לביטחונם של הישראלים ולביטחון אותם האזורים שנתרו נתונים בתפיסה לוחמתית.
- הנה כי כן, גם על פי הסכם הביניים וגם על פי הוראות הדין התקף באזור נותרה בידי מפקד כוחות צה"ל באזור, הסמכות למנוע יציאה של תושבים מהאזור בו הם רשומים כתושבי קבע, מטעמי ביטחון, ולא חל שינוי בעצם קיומה של הסמכות האמורה.
15. נוכח האמור לעיל, המשיבים מופקדים על שמירת הביטחון באזור ובכל המעברים והללו נותרו בהתאם להסכם באחריות ביטחונית ישראלית, הכוללות את הסמכות למנוע יציאה מן האזור.
16. יצוין, כי במהלך השנים דן בית משפט נכבד זה בעתירות רבות שעניינן בסמכות המפקד הצבאי למנוע כניסה ויציאה מתחומי האזור. בפטיקת זו אישר בית המשפט הנכבד, פעם אחר פעם, את תוקפה המשפטי של תחיקת הביטחון, תוך אישור השיקולים הביטחוניים ששוקלים המפקדים הצבאיים באזור בעת החלטתם על תנועת תושבים אל מחוץ לאזור או לתוכו.

"בצו בדבר סגירת האזור (אזור חבל עזה) (מס' 144),
 התשכ"ח-1968, שהוצא על ידי מפקד כוחות צה"ל
 באזור, נקבע כי לשם "קיום הממשל התקין והביטחון
 באזור", "האזור כולו יהיה שטח סגור" (סעיף 1 לצו). כן
 נקבע, כי:

"לא ייכנס אדם לאזור ולא יצא ממנו, אלא ברשיון ממנו
 או ממי שיוסמך לכך בכתב על ידי, או בהתאם להוראותיו
 של היתר כללי שיוצא על ידי" ... אכן, אין חולק בעתירה
שבפנינו אודות סמכותו של מפקד האזור להוציא צוים
מעין אלה או למנוע כניסה ויציאה מתחומי השטח
הסגור." (ההדגשה הוספה)

17. כן ר' בג"צ 709/88 ראפת צובחי מוחמד טייב נ' ראש המנהל האזרחי, תק-על 88(3), 138, עמ' 139, כדלקמן:

"כבר נאמר על כך בבית משפט זה (בג"ץ 66/80, לא
 פורסם): "לא ראינו מקום להתערבותו של בית משפט זה
 בשיקול דעתו של מפקד האזור. כאשר בוחנת רשות
מנהלית בשטח המינהל הצבאי בקשה ליציאה מן האזור
או לכניסה לתוכו, רשאית היא לשוות לנגד עיניה את
הסיכונים הבטחוניים הכרוכים בהיענות לבקשה. לצורך
כך די בחשד סביר כדי לשמש בסיס לסירוב להענקת
רשיון ואין זה תנאי מוקדם להפעלת הסמכות כי יהיה
בפני הרשות, אותה שעה, חומר ראיות אשר יכול היה
לבסס הרשעה בזין בבית משפט. המשיב מופקד על
 שלומו ובטחונו של האזור וספק בענין כשרותו ואמינותו
 של העותר בכל הנוגע לקשריו עם מחבלים יכול להטות
 את כפות המאזניים לרעתו כאשר מדובר על היתר
 לתנועה חופשית אל מקומות היכולים לשמש למפגש עם
 שליחים של ארגוני הטרור. אין לכן לומר כלל ועיקר כי
 השיקולים שהובאו בחשבון במקרה דנן אינם בגדר
 שיקולים ענייניים, או כי דרושה היתה מידת הוכחה רבה
 יותר לצורך הכרעה מינהלית מן הסוג שנדון כאן".
 (ההדגשה הוספה)

18. בהתייחס לשיקולים לגבי מניעת יציאה מן האזור נקבע במפורש כי כאשר בוחנת רשות
 מנהלית באזור בקשה ליציאה מן האזור או לכניסה לתוכו, רשאית היא לשוות נגד עיניה
 את הסיכונים הביטחוניים הכרוכים בהיענות לבקשה.

19. נוכח האמור לעיל, עמדת המשיב הינה כי הוא מופקד על הביטחון והסדר הציבורי באזור ובכל המעברים וכי בהתאם לכך יש לו הסמכות למנוע או לאשר יציאה או כניסה לאזור חבל עזה כמו גם לאזור יהודה והשומרון, והדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות הזמן והמקום, ועל אחת כמה וכמה כשמדובר במי שמסכן את ביטחון האזור ואת ביטחון המדינה בפעילותו.

עמדת המשיבים:

20. התנגדות המשיבים למעברו של העותר מעזה לג'נין נובעת ממידע מודיעיני הקיים בעניינו ממנו עולה כי העותר עסק בפעילות טרור צבאית בהיותו באזור ג'נין. יצוין בהקשר זה כי גם אחד מאחיו של העותר, — ורד, מרצה כיום עונש מאסר של שש שנים, לאחר שהורשע בכך שבשתי הזדמנויות בשנת 2002 ירה ברובה קלצ'ניקוב לעבר כוחות צה"ל. המשיבים יטענו כי התרת מעברו של העותר לג'נין, עלולה לסכן את ביטחון האזור ואת שלום הציבור.

21. בהקשר זה ראוי לציין כי המעבר מאוי"ש לישראל הינו קל משמעותית מן המעבר מאזח"ע לישראל, ועל כן בהימצאותו של העותר באוי"ש טמון סיכון רב יותר לביטחון הציבור בישראל.

במידת הצורך, יציגו המשיבים את המידע המודיעיני הקיים בעניינו של העותר, לבית המשפט הנכבד, במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות.

22. בנוסף, יטענו המשיבים כי העתקת מקום מגוריו של העותר לג'נין, ושהותו באוי"ש בעבר נעשו בלא היתר ובניגוד לדין החל באזור. גם בשל כך סבורים המשיבים כי אין מוטלת עליהם החובה לאפשר את מעברו של העותר מעזה לאוי"ש.

23. עוד יבקשו המשיבים להבהיר כי אף בני משפחתו של העותר השוהים בג'נין רשומים במרשם האוכלוסין של האזור כתושבי אזח"ע ולפיכך אף עליהם לשוב למקום מגוריהם הרשום באזח"ע. באופן זה אף תימנע הפגיעה הנטענת בחיי המשפחה של העותר.

24. בנוסף, יבקשו המשיבים להבהיר כי מן האמור כעתירה עולה שאף בתיעוד שהונפק לעותר על ידי הרשות הפלסטינית מצוין כי העותר הינו תושב אזח"ע ולא תושב אוי"ש.

25. כאמור, ובהתאם לתחיקת הביטחון, להלכה הפסוקה וכן לכללי המשפט הבינלאומי, נוכח הכרזת האזורים כשטח סגור על פי תחיקת הביטחון, אין כל זכות מוקנית לחופש תנועה לאזור וממנו אדרבא יציאה משטח האזור מסורה לשיקול דעתו של המפקד הצבאי או מי שהוא הסמך לכך.

26. כפי שפורט לעיל, העותר, הרשום ברישומי המשיבים כתושב אזח"ע, איננו מחזיק בהיתר יציאה מעזה או בהיתר כניסה לאזח"ע. שהייתו באזור יז"ש משך מספר שנים נעשתה ללא אישור ובלא היתר. אף עתה אין המשיבים סבורים כי יש ליתן לעותר היתר יציאה מעזה או היתר כניסה לאזח"ע, זאת נוכח המידע הקיים בעניינו שאף הצדיק מעצרו המנהלי, ונוכח הסיכון לשלום הציבור ולביטחון האזור והמדינה הנשקף מן העותר.

27. לפיכך, סבורים המשיבים כי העותר אשר לא טרח במשך השנים שמאז 1996 לפנות אל רשויות הצבא בבקשה לקבלת היתר יציאה מעזה והיתר כניסה לאזח"ע, אינו יכול להלין אלא על עצמו, על שלאחר שחרורו מן המעצר המנהלי הועבר למענו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני - עזה.

התייחסות לטענות העותרים:

28. טענתם העיקרית של העותרים הינה כי למשיב אין את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים מאזח"ע לאזח"ע ומאזח"ע לאזח"ע. העותרים טוענים כי נוכח האמור בפסק הדין בבג"צ 7015/02 עגורני ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזח"ע ואח' תק-על (3)2002, 1021, העוסק בתיחום מקום מגורים, אין המפקד הצבאי מוסמך למנוע מעבר של פלסטיניים בין אזח"ע ואזח"ע, ובשל כך אין למשיבים סמכות למנוע את מעברו של העותר מאזח"ע לאזח"ע. המשיבים יטענו כי דין טענת העותרים להידחות.

29. ראשית, כמתואר לעיל, דיני האזורים קובעים במפורש כי הכניסה לאזורי עזה ויהודה והשומרון והיציאה מהם תעשינה רק בהיתר מאת מפקדי האזורים הצבאיים. לפיכך, בהתאם להוראות דיני האזור יש למשיבים את הסמכות למנוע את מעברו של העותר, הרשום במרשם האוכלוסין של האזור כתושב אזח"ע, לאזח"ע.

30. שנית, בית המשפט הנכבד אישר לא אחת עמדת המשיבים המונעת מעברם של תושבי אזח"ע לאזח"ע במקרים בהם נמצא כי מעברם יסכן את הביטחון. בעניין זה ר' בג"צ 7960/04 מחמד מוסא אלראזי ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל - חבל עזה, תק-על (3)2004, 3384, שם דחה בית המשפט הנכבד עתירתם של תושבי אזח"ע שביקשו כי יותר מעברם לאזח"ע לשם לימודיהם, וקבע, כדלקמן:

"עשרת העותרים הם צעירים תושבי עזה המבקשים ללמוד את מקצוע הריפוי בעיסוק. בהיעדר מסגרת מתאימה ללימוד המקצוע האמור באזורם נרשמו העותרים לחוג לריפוי בעיסוק באוניברסיטת בית-לחם. האוניברסיטה קיבלה אותם, אך המשיב - שאליו פנו העותרים בבקשה להתיר את יציאתם מאזור חבל עזה לאזור יהודה והשומרון - דחה את בקשתם. כנגד החלטה זו מופנית העתירה.

את החלטתו, שלא להיענות לבקשת העותרים, סמך המשיב על הערכת גורמי הביטחון כי ביציאתם מאזורים - ובעיקר בכוננתם לשהות לצורך לימודיהם בבית-לחם - גלומים סיכונים לביטחון המדינה ולביטחון האזורים. בתגובה בכתב מטעמו הבהיר המשיב, כי עמדתו אינה מבוססת על אבחון פרטני המתייחס לכל אחד ואחד מן העותרים באופן אישי, אלא על הערכת גורמי הביטחון כי די ב"פרופיל הסיכון" שאליו משתייכים העותרים כדי להקים יסוד לחשש כי ארגוני הטרור הפועלים באזור חבל עזה ינצלו את יציאתם לבית-לחם לביצוע פיגועים בשטחי ישראל ובאזור יהודה והשומרון...

הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבות הקשות השוררות לעת הזאת אין להתערב בהחלטת המשיב. הננו נכונים להניח כי לפחות חלק מן העותרים ביקשו לצאת לבית-לחם במטרה ללמוד שם, ולא לשום מטרה אחרת. עם זאת שוכנענו כי בהתרת יציאתם מאזור חבל עזה כרוך סיכון מהותי לביטחון הציבור בישראל ובאזורים. למען השלמות נציין, כי בתשובה לשאלתנו הבהיר בא-כוח המדינה כי בכפוף לבדיקה פרטנית וקביעת התנאים לכך, אין למשיב התנגדות עקרונית ליציאת העותרים, או מי מהם שיהיה מעוניין בכך, ללימודים אקדמיים בחוץ-לארץ, לרבות ירדן או מצרים. ככל שמי מהעותרים מעוניין באפשרות זו, בידו לשוב ולפנות למשיב בבקשה מתאימה. כן יש לקוות, שעם שינוי העתים יהיה בידי אלה מן העותרים, שמטרתם היחידה היא אכן ללמוד את מקצוע הריפוי בעיסוק, לחדש את בקשתם גם לעניין תוכניות הלימוד באוניברסיטת בית-לחם. העתירה נדחת. (ההדגשות הוספו)

31. באותו המקרה אישר בית המשפט הנכבד עמדת המשיבים אף שבדי המשיבים לא היה מידע מודיעיני פרטני המתייחס לכל אחד מהמבקשים לעבור לאיו"ש. לפיכך בענייננו, עת קיים ביחס לעותר מידע מודיעיני המלמד כי העותר היה מעורב בפעילות טרור צבאית, הדברים מקבלים משנה תוקף.

32. כן ר' החלטת בית המשפט הנכבד בבג"צ 6040/04 _____ עמור ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזח"ע (טרם נורסם), שם הועלתה על ידי המוקד להגנת הפרט, שהוא אף העותר מס' 2 בענייננו, הטענה המועלית בעתירה דנן, שלפיה נוכח האמור בפסק הדין בפרשת עגורי (בג"צ 7015/02) אין למפקד הצבאי סמכות לאסור על המעבר מאזח"ע לאיו"ש. בית המשפט הנכבד דחה את העתירה בבג"צ 6040/04 וקבע, כדלקמן:

"מרביתה של העתירה באה על סיפוקה. אשר לעותר מס' 4, יש נימוק ביטחוני לאי מתן היתר למעבר מעזה לאיו"ש. לא מצאנו כל פגם בעמדת המשיב. העתירה נדחית."

מש/1 (מצורף פסק הדין בבג"צ 6040/04 ומסומן מש/1).

33. כן ר' פסק הדין בבג"צ 10735/03 אלנבאהין נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(4), 1227. באותה העתירה טען תושב עזה, כי העתיק את מקום מגוריו ליהודה ושומרון וכי נישא לתושבת יהודה ושומרון. אותו עותר ביקש כי יתאפשרו מגוריו ביהודה ושומרון. בית המשפט הנכבד דחה, כאמור, את העתירה וקבע, כדלקמן:

"העותר עומד לסיים עונש מאסר בפועל. הוא מבקש כי עם סיום מאסרו הוא יגורש לאזור יהודה ושומרון ולא לעזה. מהחומר שלפנינו עולה, כי מקום מגוריו הוא בעזה. כן נמסר לנו כי שחרורו לאזור יהודה ושומרון עלול לסכן את שלום הציבור, וזאת לנוכח העובדה כי המעבר מאזור יהודה ושומרון לתחומי ישראל הוא קל יותר מן המעבר מעזה לישראל. על רקע נתונים אלה, הודיע לנו המשיב כי העותר יגורש, בתום ריצוי עונשו לעזה. בהחלטה זו אין בידינו להתערב. העתירה נדחית."
(ההדגשה היספיה)

והדברים יפים לענייננו.

34. בנוסף ראו באותו העניין את פסקי הדין בבג"צ 7387/03 מוחמד זערב נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(3), 507, בבג"צ 7880/03 עבדו ג'נים נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(3), 2362, ובבג"צ 10945/03 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (טרם פורסם). באותן העתירות טענו אסירים פלשתינאים כי הם מתגוררים באיו"ש ולא באזח"ע, מענם הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, וביקשו כי בתום ריצוי עונשם יאפשר המשיב את שובם לאיו"ש ולא לאזח"ע. בית המשפט הנכבד דחה את העתירות וקבע כי לא נפל פגם בעמדת המשיב אשר הורה על שחרור העותרים בתום מאסרם באזח"ע ולא באיו"ש.

מש/2 (מצורף פסק הדין בבג"צ 10945/03 ומסומן מש/2).

35. מן האמור לעיל עולה כי בית המשפט הנכבד אישר פעם אחר פעם את עמדת המשיבים שלפיה יש למפקדי האזור הצבאיים את הסמכות לאסור על מעבר של פלסטינים מאזח"ע לאיו"ש. כן אישר בית המשפט הנכבד את עמדת המשיבים המונעת מפלסטינים מעבר

מאזרחי לאיו"ש במקרים בהם מסכן המעבר המבוקש את הבטחון ואת שלום הציבור. בנוסף, דחה בית המשפט הנכבד אף עתירה שהוגשה על ידי העותר מסי' 2 ובה נטענה הטענה המועלית בעתירה דן ביחס להשלכות פסק הדין בעניין עגור. המשיבים יטענו כי האמור בפסקי הדין שלעיל יפה אף בענייננו.

36. **שלישית**, גם לפי הוראות הדין הבינלאומי ניתן להגביל את הזכות לחופש תנועה ואת הזכות להעתיק את מקום מגורים, כאשר הדבר נדרש עקב צורכי הביטחון. הדבר אפשרי בתוך אותו אזור טריטוריאלי, **ומקל וחומר** נכון הדבר להעתיק מקום מגורים שיש בה משום מעבר לאזור אחר ונפרד מבחינה גיאוגרפית ומשפטית (בהיבט של תחיקת הביטחון), כבענייננו.

37. **רביעית**, פרשת עגור עסקה בסמכות המפקד הצבאי להורות על תיחום מקום מגוריו של אדם שרשום במרשם כתושב איו"ש לאזור עזה.

יזכר, כי בפסק הדין בפרשת עגור נקבע בעניין זה, כדלקמן:

"אכן, התכלית המונחת ביסוד הוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית, והמצמצמת את תוקפו של תיחום מקום המגורים לאזור אחד, יסודה באחדות החברתית, הלשונית, התרבותית, הסוציאלית והמדינית של האזור, מתוך רצון לצמצם את הנזק שבהעברת מגורים למקום זר. מכוחה של תכלית זו אין לראות באזור יהודה ושומרון ובאזור חבל עזה שני אזורים הזרים זה לזה, אלא יש לראותם כאזור אחד. באזור זה פועלים שני מפקדים צבאיים מטעם המעצמה הכובשת האחת והיחידה. בהתאם, המפקד הצבאי האחד מוסמך לייחד את מקום המגורים של אדם מוגן אל מחוץ לאזור האחד, והמפקד הצבאי האחר מוסמך להסכים לקבלתו של אותו אדם מוגן לתחומי האזור עליו הוא שולט." (ההדגשה הוספה)

38. המשיבים סבורים, כפי שטענו אף בפרשת עגור שלעיל, כי יש לראות ברצועת עזה ובאזור יהודה ושומרון כיחידה טריטוריאלית אחת בהקשרים שונים – כך למשל בהסכמים המדיניים בין ישראל לאש"פ מונתה רשות פלסטינית אחת להיות אחראית ביחס לשני האזורים, התקציב מנוהל באופן אחיד וכך גם הכספים שמועברים מישראל לרשות הפלסטינית על פי ההסכמים. כך אף סברו המשיבים כי ניתן לראות באזורים כיחידה טריטוריאלית אחת לשם קיום תכליתה של הוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית המאפשרת תיחום מגורים לאזור אחד. עם זאת, מכך אין להסיק כי יש לראות בשני האזורים ככאלה שהמעבר ביניהם הינו הופשי מכל מגבלה ו/או כי מדינת ישראל אשר

שימרה בידה את הסמכויות הביטחוניות על המעטפת ובתוך האזורים עצמם מחויבת להסכים למעבר חופשי, כאמור.

39. באזור רצועת עזה פועל מפקד צבאי, ובהתאם לתחיקת האזור שפורטה לעיל, נדרש אישורו לצורך יציאה מהאזור. אף באזור יהודה ושומרון פועל מפקד צבאי, אשר מוסמך לאשר או שלא לאשר כניסת תושבים לאזור זה. המשיבים יטענו כי ההלכה שנקבעה בפרשת עגורי, אין משמעותה שלילת סמכותם הנפרדת של המפקדים הצבאיים להתיר יציאה וכניסה אל האזורים ומהאזורים עליהם הם ממונים. קביעת בית המשפט הנכבד בפרשת עגורי מאפשרת למפקדים הצבאיים להורות על תיחום מגוריו של פלוני מאזור יהודה ושומרון לרצועת עזה ואין היא פוגעת בסמכות המפקדים הצבאיים כפי שנקבעה בתחיקת הביטחון של האזורים.

40. פרשנות העותרים בהקשר זה למעשה מבטלת את האבחנות הרבות הקיימות בין שני האזורים, ובמיוחד בענייני ממשל, מנהל ודינים. אבחנות אלו, הגם שאינן פוגעות בתכלית המונחת ביסוד סעיף 78 לאמנת זינבה הרביעית, עדיין אבחנות חשובות ורלוונטיות הן. לכן יטענו המשיבים כי פרשנות העותרים איננה יכולה לעמוד. לא זו אף זו, אלא שבקטע שצוטט לעיל מפסק הדין בפרשת עגורי נכתב מפורשות כי פירושו זה של בית המשפט ניתן על יסוד תכלית הוראת סעיף 78 לאמנת זינבה, ולא לכל דבר ועניין.

41. המשיבים סבורים כי דין טענת העותרים בכל האמור להשלכת פסק הדין בפרשת עגורי על ענייננו להידחות. בפרשת עגורי טענו העותרים כי החלטת המשיבים להעבירם מאוי"ש לאזח"ע הינה החלטה בדבר גירושם למדינה אחרת. המשיבים טענו כי אין המדובר בגירוש לשטחה של מדינה אחרת כי אם בהעברת העותרים לאזור אשר בכל מובן שהוא איננו בגדר מדינה אחרת. ואמנם, איז"ש ואזח"ע הינם שני אזורים המהווים יחידה אחת מבחינה חברתית, תרבותית ופוליטית, המנוהלים על ידי רשות פלסטינית אחת ושיש להם מאפיינים משותפים רבים. עם זאת, בעובדה זאת אין כדי לשלול את תוקפם של דיני האזור הנפרדים ואת סמכותם של המשיבים להתיר או לאסור מעבר חופשי בין אזח"ע ואיז"ש.

בעתירה דנן, מובא עניינו של תושב עזה הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני כתושב עזה, המבקש להעתיק את מגוריו לאזור יהודה ושומרון. המשיבים יטענו כי בסמכות המפקדים הצבאיים שלא להתיר לעותר להעתיק את מגוריו מרצועת עזה ליהודה והשומרון, בפרט נוכח המידע המודיעיני הקיים בעניינו, ולטעמם פסק הדין בעניין עגורי, אינו שולל סמכותם זו.

42. חמישית, לטענת העותר כי לפי הסכמי הביניים בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית, מחייב שינוי המען בעדכון ישראל בלבד, ישיבו המשיבים כי הרשות הפלסטינית אף לא עדכנה את הצד הישראלי בבקשת שינוי המען. יתר על כן, אף בתיעוד הפלסטיני בו מחזיק העותר רשום שהוא הינו תושב אזח"ע. בנוסף, יטענו המשיבים כי אופן יישום הסכם

הביניים הינו שאלה מדינית, כאשר הסכם הביניים עצמו אינו מצמיח, כשלעצמו, זכויות לפרטים מכוחו (השוו: פסק דינו של כבי השופט זמיר בבג"צ 2829/96 סמהדנא נ' מדינת ישראל, תק-על 2/96, 36; החלטתו של כבי הושיא ברק בדג"צ 5744/96 קראדה נ' שירות בתי הסוהר, תקדון (3)96, 1312; פסק דינה של כבי השופטת דורנר בבג"צ 8012/98 עתר נ' ראש ממשלת ישראל, תקדון (1)99, 494). בפועל, הצד הפלסטיני נדרש מאז הסכם הביניים להעביר בקשות להעתקת מקום מגורים בין האזורים לאישורה של ישראל וכך נהג במשך חשנים.

מעבר לאמור יטענו המשיבים בהקשר זה כי בקשת העותר להעתיק את מקום מגוריו מאזח"ע לאיו"ש איננה רק בגדר בקשה לשינוי מען, כמוצג על ידי העותרים, כי אם, בנוסף לכך, גם בקשה למעבר בין אזח"ע לאיו"ש, אשר בהתאם לחקיקת האזור, דורשת את אישור מפקדי האזורים. לפיכך, סבורים המשיבים כי דין טענה זו של העותרים להידחות.

43. **שישית, בהתאם לעמדת העותרים לפיה למשיבים כלל אין את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים בין איו"ש לאזח"ע, יוכלו כל תושבי רצועת עזה להעתיק מקום מגוריהם לאזור יהודה ושומרון בלא קבלת אישור מהמפקד הצבאי, בלא איבחון ביטחוני ובלא שיידרשו לכל היתר שהוא.** המשיבים יטענו כי תוצאה זו הינה תוצאה אבסורדית השוללת את האמור במפורש בתחיקת האזור ואת שנקבע בפסיקתו שלעיל של בית המשפט הנכבד, ויש לה משמעויות מדיניות וביטחוניות מרחיקות לכת. גם בשל כך סבורים המשיבים כי דין טענת העותרים להידחות.

44. **שביעית, מאז ספטמבר 2000, מתנהל נגד מדינת ישראל, אזרחיה ותושביה עימות מזוין.** במסגרת העימות מבוצעים על ידי הצד הפלסטיני על מנגנוניו וארגונו השונים פיגועים נגד החיים, הגוף והרכוש של אזרחים ותושבים ישראלים חפים מפשע ובהם זקנים וילדים, גברים ונשים.

45. **נוכח היותו של איזור חבל עזה שטח סגור, המתוחם על ידי גדר ונוכח מאמצי גורמי הביטחון, מתקשים ארגוני הטרור לשלח מפגעים מתוך אזור זה לעבר ישראל, לשם ביצוע פיגועים ופעולות נוספות שיש בהם לסכן את ביטחון מדינת ישראל ותושביה.**

אכן, באזור חבל עזה קיימות תשתית טרור ענפה, אשר משקיעה מאמץ רב במציאת דרכים שונות להוצאת תשתית טרור אנושית מהאזור, וזאת לשם ביצוע פעולות אשר יש בהן לסכן את ביטחון המדינה ותושביה – אם בפעילויות מודיעין והכנה ואם בפעילויות טרור שלעצמן.

אלא שנוכח המצב המורכב באזור חבל עזה, האמצעי המרכזי שיש בידי גורמי הביטחון, הוא, כאמור לעיל, סגירת האזור ומניעה ממי שנשקף ממנו סיכון, לצאת למדינת ישראל ולאזור יהודה ושומרון, מטעמים ביטחוניים, דבר שקשה יותר לבצעו באיו"ש.

46. המשיב יבקש להוסיף ולטעון, כי מתן היתר למעבר לאיזור יהודה ושומרון, מאפשר לרוצה בכך לעבור בקלות לתוך מדינת ישראל. דהיינו: נוכח העובדה כי איזור יהודה ושומרון אינו מתוחם בגדר באופן מלא, כדוגמת איזור חבל עזה, ונוכח גודלו, קיים קושי של ממש לגורמי הביטחון לפקח על כניסת אנשים לתחומי מדינת ישראל, כך שלמעשה, ללא מידע מודיעיני ספציפי, יכול מפגע (או כל אדם אשר המעוניין לבצע פעילות שיש בה לסכן את ביטחון המדינה) לעבור לתחומי מדינת ישראל מאיזור יהודה ושומרון בקלות יחסית.

לעניין זה ראו, בשינויים המחויבים, פסקי דינו של בית המשפט הנכבד בבג"צ 7960/04 ובבג"צ 10735/03 שלעיל.

47. נוכח האמור לעיל, הערכת גורמי הביטחון היא, כי מתן היתר מעבר מאזח"ע לאיז"ש לעותר, עלול להיות מנוצל על ידי תשתית הטרור הענפה באיזור חבל עזה כאמצעי למימוש רצונם לביצוע פעולות שיש בהם לסכן את ביטחון המדינה, אותו הם מתקשים לממש מתוך אזור חבל עזה עצמו, כיום. גם בשל כך סבורים המשיבים כי דינה של העתירה דן להידחות.

סיכום:

48. נוכח כל שפורט לעיל יטענו המשיבים כי דין העתירה להידחות. העותר לא פנה בבקשה להעתקת מקום מגוריו לאיז"ש במהלך השנים שמאז מעברו לשם. אף במרשם האוכלוסין הפלסטיני ובתיעוד הפלסטיני שהוצא על פיו אותו מחזיק העותר, רשום כי הוא תושב אזח"ע ולא תושב איז"ש. העותר שוחרר זה מכבר ממעצר מנהלי נוכח מידע מודיעיני המלמד על היותו מעורב בפעילות טרור צבאית ולפיכך ונוכח הסיכון הנשקף מן המבוקש בעתירה, החליטו המשיבים שלא להתיר את מעברו מאזח"ע לאיז"ש.

49. בהתאם למפורט בתגובה זו יש למשיבים את הסמכות לנוע מעבר של פלסטינים מאזח"ע לאיז"ש, כאשר הדבר נדרש, ובמיוחד מטעמי ביטחון. אף הפסיקה שיצאה מלפני בית המשפט הנכבד אישרה עמדת המשיבים בעניין זה. לפיכך, יטענו המשיבים כי עמדתם שפורטה לעיל הינה בהתאם לדין החל באזור, הינה סבירה וודאי שאין היא מצדיקה התערבותו של בית המשפט הנכבד בה.

50. אשר על כן יתבקש בית המשפט הנכבד לרחות את העתירה

היום, ג' תמוז תשס"ה

10 יולי 2005

דני חורין
וזר לפרקליט המדינה